

PENELOPE BLOOM

H

E

R

BEAVATNÁM

Beismerem. Elcsesztem.

1. hiba: Munkát kértem Peter Barnidge-tól.
2. hiba: Elfogadtam az ajánlatát, pedig azt terveztem, közlöm vele, hogy menjen a francba.
3. hiba: És mert úgy teszek, mintha nem lenne több, csak az, hogy elhallgattam az igazság egy apróska morzsáját az állásinterjún.

Ami Petert illeti... Jaj, hol is kezdjem? Az talán elég jól példázza a helyzetet, hogy csupán egyetlen napnak kellett eltelnie, és Mr. Szupersztár Bestsellerszerző neve máris tökéletes, gyerekbarát szitokszóvá vált nálam. Belerúgtál a szekrénybe? A Peter Barnidge életbe! Vagy elfogyott a pénz a bankszámládról? Azt a jó Peter Barnidge-at! És amikor rájössz, hogy belezúgtál a főnöködbe? Hogy a Barnidge-ba?

Bárcsak egyszerűen utálhatnám, az könnyebb lenne, mint ezt a gyűlölettel kevert vonzódást érezni. De ő az a fajta dögös pasi, akitől jobb távol tartani magad. Parázslóan izzó sötétség. Olyan dögös, hogy valahányszor meglátom, mindig keresztet kell vetnem, mert egyetlen pillantással már magával is ránt a kárhozatba.

És ha már a kárhozatról ejtünk szót... egy kicsit hazudtam az állásinterjúmon. De sajnos, a kis titkok naggyá nőnek az idő múlásával.

Csak idő kérdése, hogy Peter mikor is jön rá erre, és nem hiszem, hogy boldog lesz, amikor beavatom.

PASSION
VALOGATÁS

PENELOPE BLOOM

a USA Today, az Amazon, illetve a Washington Post bestsellerszerzője, akinek már kilenc nyelvre fordították le a könyveit. Sorozata, amelynek az első kötete a His Banana – Bekapnám, hatalmas sikereket ért el világszerte a romantikus-erotikus regények között. Bloom írói karrierje akkor kezdődött, amikor otthagyta középiskolai tanári állását, hogy az álmának éljen. Imád mocskos fantáziájával dolgozni, meg olyan buja és romantikus könyvekben élni, amik valóra váltják álomvilágát. Imádja a piszkos fantáziájú férfiakat, akik elrejtik mások elől arany szívüket. Imád egész nap zokniban lenni – a nadrág nem olyan fontos –, és pozitív példaképként szolgálni a lányok előtt. És meg akarja mutatni nekik, hogy minden álom elérhető, bárki bármit is mond. Hogy írói vágyai megérték az éjszakázást, a kételyeket és a félelmet.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.penelope-bloom.com

www.facebook.com/PassionValogatás

„Violet és Peter csak egyetlen szikrára van a robbanástól, de ennek ellenére sem tudnak távol maradni egymástól. Ez garantálja, hogy a szerző ismét a lapokhoz szegezi az olvasóit.”

Amazon

„Totál odavagyok Peterért és Violetért. Rögtön tudtam, hogy képtelen leszek letenni a Her Secretet. Penelope Bloom képes arra, hogy humoros, bájos és szexi történeteket alkosson. A sorozat minden tagja egyedi, vicces románc, némi őrülettel megfűszerezve. Mind ajánlom olvasásra!”

Barnes&Noble

„Váó, igen! Még egy csodálatos sztori, ami azonnal behúzza az olvasót. Violet és Peter története forró és feszültséggel teli. Megjelennek a régi karakterek, mint például Nagyi is, aki elképesztően imádnivaló. Szerettem a Her Secretet. Köszönöm Penelope Bloomnak, hogy még tovább folytatja ezt a sorozatot. Igazi rajongó lettem.”

Goodreads

„Ebben a részben megint lenyűgözött Penelope Bloom írói stílusa. A szemem is könnyezett, annyit nevettem. Amikor épp rossz napod van, akkor ez a könyv tuti, hogy kiránt az egyhangúságból, és utána csak még többet akarsz majd olvasni belőle. Egy szó mint száz, csak így tovább, Penelope Bloom! Még sok könyvet a sorozatba! Én feltétlenül el fogom olvasni!”

BookBub

PASSION
VALOGATÁS

PENELOPE BLOOM

H

E

R

Secret

BEAVATNÁM

— részlet —

VIOLET

Szerettem azt gondolni, hogy az élet meghatározó pillanatok sorozata. Ebbe beletartoztak a jó meghatározó pillanatok, például, amikor először kinyitottam a *Harry Potter és a bölcsek kövét*, vagy amikor kiderült, hogy kislányom lesz. Emellé csatlakoztak a rossz fontos pillanatok, melyek ellen kifinomult megküzdési rendszert dolgoztam ki: egyszerűen elzártam őket. Amikor úgy éreztem, hogy az elzárt rémségek már annyira fenyegetnek, hogy lassan kitörnek, még inkább elástam őket.

Az még nem derült ki, hogy a mai napom a jóféle meghatározó pillanatok táborát fogja-e erősíteni, vagy bekerül a kis dobozba, amiben örökre elzárhatom az elmém egy sötét zugába.

Aznap volt ugyanis a New York-i Könyvvásár, ahol legalább száz író fog tolongani. És akármennyire szerettem volna csak úgy elmenni, és idegesítően bámulni a kedvenc íróimat, ez a hétvége nekem csak az üzlet-

ről szólhatott. Az íróknak is szükségük volt arra, hogy a könyveiket reklámozzák, én pedig a reklámozásból fizettem a számláimat. Legalábbis ezt próbáltam tenni. Volt ehhez diplomám, tudásom, és az elhatározás, hogy keményen fogok dolgozni, de ennek ellenére nem mondhatnám, hogy tele voltam ügyfelekkel. Ha ez a hétvége jól alakulna, akkor megváltoztathatom ennek a menetét.

Hatalmas, kövér szívvel jelöltem be a naptárban ezt a napot – ami leginkább egy almára hasonlított, mert rémesen rajzoltam. A lényeg az volt, hogy én magam tudjam, mit is jelöl. Ha olyan típusú ember lettem volna, akinek fontos ügyei és tervei vannak, bizonyára hónapokig tartott volna, hogy egy teljes hétvégére szabaddá tegyem magam. Ehhez hasonló könyvvásárok mindig zajlottak az országban, de nekem nem volt pénzem és időm arra, hogy utazgassak, ezért erre a lapra kellett feltennem mindent.

Természetesen a sors újfent úgy döntött, hogy bokán rúg, és a kávémba köp egy hatalmasat.

Anyukám elkapott valamit, amit ő maga egyszerűen csak „a pestisnek” hívott. Rá jellemzően sokkal részletesebben mesélte el nekem a gondját, mint azt szerettem volna hallani. Kiderült az is, hogy „orrán-száján” jött vissza minden, és aznap reggel „valami olyasmi jött ki belőle, aminek saját szívverése is lehetett volna”.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy ne vegyek részt az aznapi rendezvényen, ezért a lehető legmeggyőzőbb beszédet adtam elő a lányomnak, Zoey-nak. Részleteztem, mennyire fontos is nekem ez az egész. Apró, négyéves szeme üvegesnek hatott egészen addig, amíg ki nem emeltem, hogy lesznek könyvjelzők is. Fogalmam

sincs, miért, de a könyvjelzők teljesen felvillanyozták. Bármit megtett volna azért, hogy újabbakat gyűjtsön, és beletegye az apró, fém uzsonnás dobozába itthon. Még az ágyba is magával vitte őket.

Hozzám hasonlóan hihetetlen lelkesedéssel tudta belevetni magát bizonyos hobbikba. Már-már rémisztően. Először jöttek a könyvjelzők, kábé hat hónappal ezelőtt, aztán meg eldöntötte, hogy ő lesz a következő sztárteniszező.

Erősen magamhoz szorítottam a lányomat. Pár hónap múlva ötéves lesz, ami örületesnek hatott. Egyik pillanatban még láttam magam előtt az apró kisbabát, aki a lehető legjobb állathangokat tudta kiadni, aztán meg ráébredtem, hogy hamarosan felnő. Magasabb *lett*, már könnyedén összekulcsolta az enyémmel az ujjait, nem a tenyerembe kapaszkodott.

Még mindig láttam nyomokban Dawson-t, ha ránéztem Zoey-ra, de ez nem annyira szomorított el, mint gondoltam volna. Talán a hasonlóság azért sem keserített el, mert Dawson egész kockahasú lényét eldobozoltam az elmém hátsó zugába, és bedobtam azok közé az emlékek közé, amiket soha többé nem akartam viszontlátni. Zoey örökölte sötét, hullámos haját, de az én szememet és arc kifejezéseimet láttam rajta visszaköszönni, minden más eredeti Zoey volt. Annyi idő töltöttem rettegéssel, hogy majd gyűlölni fogom azért, mert Dawson-tól van, de ahogy a kezemben tartottam az első percben, tudtam, hogy ez nem számít. Zoey csak Zoey. És az a tény, hogy ketten voltunk a világ ellen, csak még jobban szerelembe ejtett a kislányommal. Ő csak az enyém volt, és nagyon menő párost alkottunk.

Mondhatni. Valójában kissé szűkösek voltak a kere-
teink, és néha kilátástalannak hatott a jövő is. De megtet-
tem minden tőlem telhetőt. Próbáltam mindig optimista
lenni, hiszen a kislányom már megtapasztalta az egyik
szülője eltűnését. Én meg akartam róla bizonyosodni,
hogy tudja, rám mindig számíthat.

– Szívárványosat akarok – mondta hirtelen Zoey.

– Szívárványos könyvjelzőt? – kérdeztem.

– És egy rózsaszínt meg egy macskásat.

Elvigyorodtam.

– Biztosra veszem, hogy van nekik mindenféle. Csak
el kell mennünk, hogy felmérjük a kínálatot.

Zoey szeme felcsillant. Kissé büntudatom lett, ahogy
megláttam az izgatottságát. Ez is emlékeztetett arra,
mennyire nincs pénzünk. Ha az embernek nincs pénze,
hogy játékokat vegyen a gyerekének, akkor kreatívnak
kell lennie. Zoey magától jött rá a könyvjelzős dologra,
de én vettem rá arra, hogy vágjuk ki a gabonapelyhes
dobozokról a mesefigurákat, és ragasszuk rá jégkré-
mes pálcára, hogy azzal játszunk. Néha éjjelente nyitott
szemmel feküdtem az ágyamban, és arról álmodoztam,
mennyi mindent szeretnék megadni neki. Teniszórákat,
igazi játékokat, babaházat, új ruhákat, ahelyett, hogy ga-
rázsvásárokon vennék használt holmit egy dollár alatt.
Akkor jobb házban laknánk, ahol lehetne saját szobája.
Meg akartam adni neki mindent, és teljesen megtört,
hogy nem tehettem.

Szerencsére még mindig annyira fiatal volt, hogy
nem igazán fogta fel ezeket. Legalábbis még nem. Nem
gondolta volna, hogy lehetne másmilyen is, fogalma
sem volt arról, hogy nehéz idők járnak ránk. Az ő apró

világában, ha azt mondtam, hogy könyvjelzők lesznek egy nagy épületben, az éppen elég volt, hogy csendben legyen és izgatottan várja, hogy odaérjünk a könyvvásár helyszínére.

Ahogy felvettük a jegyünket, bementünk a bejáraton. Az épület olyan volt, mint egy hatalmas fánk, amelyet újabb és újabb fánkok kötöttek össze. Az írók már felkészültek az asztaluk mögött, kitették maguk elé a könyveiket és néhány apróságot, miközben a rajongók felsorakoztak.

Belélegeztem a pillantott. Úgy éreztem, eljött az én időm. A szerző, aki felbérel majd engem, hogy képviseljem a könyveit, valahol az épületben lehetett. Hinnem kellett ebben. A másik lehetőség az volt, hogy csúszunk tovább lefelé a lejtőn. Szerencsére nem haladtunk gyorsan, de éreztem, ahogy egyre közelebb jutunk az igazi szegénységhez. És nem ahhoz, amivel az olyan szegények viccelődnek, akiknek csak némi pozitív gondolkodás kell a helyzetükhöz. Egyre közelebb kerültem azokhoz, akik a gáz- és villanyszámlát sem igazán tudták kifizetni. Ide semmiképp sem akartam eljutni. Zoey miatt.

Engedtem, hogy a kislányom végigrángasson az összes asztal mellett, ahol könyvjelzőket is kínáltak az ingyenes ajándékok között. Így kihasználhattam a lehetőséget, hogy felajánljam mindenkinek a szolgálataimat, aki hajlandó meghallgatni.

– Ha érdeklődne – mondtam gyorsan –, akkor szívesen odaadom a névjegykártyámat, hogy felvehessük a kapcsolatot. Ne feledje, hogy ingyenes időszakot is ajánlok a reklámozásnál, mielőtt döntést hozna!

Egy fiatal srác, aki egy tucat fantasy könyvet írt, úgy bólogatott, mint aki le akar rázni.

– Köszönöm. Talán majd írok üzenetet.

A következő órákban ezerféle módon megtapasztaltam az ehhez hasonló visszautasítást. Néhány író nagyon udvarias volt, és elmagyarázták, hogy nincs elég keretük arra, hogy profi marketingest fogadjanak maguk mellé. Néhányan elutasítóak voltak, páran pedig igazi érdeklődést tettek. A legjobb ajánlatom az volt, hogy pár hónapig ingyen dolgozom, ez alapján megmondhatják, hogy megérem-e a pénzemet.

Zoey és én szünetet tartottunk, amikor végigjártunk a helyiség azon részén, ahol a kisebb és közepes sikerű szerzők sorakoztak a bejárat közelében. A konferenciaépület többi szárnyában olyan szerzők kaptak helyet, akik bizonyos műfajokkal foglalkoztak. Legalább egy tucatnyi apró szerző kellett volna ahhoz, hogy kihúzzon minket a pénzügyi gondokból, de a nagyobb halakból egyetlen egy is elég lett volna, hogy megnyerjem a főnyereményt. Jelenleg minden bevételi forrásom öt különböző vállalkozás volt, akiknek sikerült eladnom a szolgáltatásaimat. Átalánydíjért dolgoztam nekik, a reklámkampányaikat vezettem. Magukat a hirdetések ők állták, nekem pedig a tudásomért és az időmért fizettek.

Ez épp arra volt elég, hogy ki tudjam fizetni a számlákat. Ráadásul folyamatosan veszítettem el ügyfeleket, ezért muszáj volt valahol újakat vadásznom. Ahogy az üzletek egyre nagyobbak lettek, sokkal profibb cégeket bíztak meg a reklámozással. Így épp elég nehéz volt olyan apró üzleteket találni, akik hajlandóak voltak pénzt fektetni olyan független marketingesekbe, mint

én. Tudtam, hogy nagyon keveset foglalkoztam tényleges munkával, mivel az időm java részét arra áldoztam, hogy újabb klienseket keressek.

Ezért is jöttem ide. Titokban mindig arról álmodoztam, hogy a könyviparban dolgozzak. Egész életemben lelkes olvasó voltam, és semmi sem tűnt szebbnek annál, minthogy egész nap elmerülhessek a könyvek világában. Ha sikerülne felkeltenem egy nagyobb hírű író figyelmét, akkor nem kellene a városban járnom egész nap munkáért könyörögve.

Zoey épp behatóan tanulmányozta az új könyvjelzőjét, mielőtt betette volna a gyűjteményébe. Tekintetét a fordulás felé irányította az épület bejáratánál. Követtem a példáját, és én is megláttam egy apró csapat embert, ahogy felénk tartottak. Egyre növekvő rajongók hada gyűlt körénk, és hamarosan még több csatlakozott hozzájuk.

Épp sikerült elhúznom Zoey-t, hogy ne sodorja el a tömeg. Az újonnan érkezőt annyira megrohamozták a rajongók, hogy nem is láttam, ki lehet az. Csak egy villanást észleltem a férfiből, aki öltönyt viselt, sötét üstöke a középpontban mozgott. Magas volt. Az a jóféle magas, akinek megfelelő volt ehhez a testfelépítése. Széles, nagy férfi. Magamban először úgy gondoltam, hogy bizonyára valami biztonsági őrt láthattam, mert egyáltalán nem hasonlított íróra.

Ahogy elhaladtak mellettünk az emberek, megérintettem egy nő vállát.

– Elnézést, de ki volt az? – kérdeztem.

– Peter Barnidge.

– Az a Peter Barnidge?

A nő bólintott. Még mindig vágyakozva nézte a tömeget.

– Mit meg nem adnék érte... – Ekkor vette észre Zoey-t, és gyorsan összekapta magát. –, ha megkenhetném a muffinját – mondta elhalóan, mintha csak az első szavakat mondaná, amik az eszébe jutottak. Az arckifejezéséből ítélve valami elképesztően mocskos fantáziát akart velem megosztani.

Zoey felnevetett.

– Muffinját? *Micsoda*?

Elvigyorodtam. Ha elterelődött a figyelmem, akkor mindig a *micsoda* kérdést tettem fel, pontosan úgy, ahogy épp Zoey is tette. Rossz szokás volt, mert általában monoton, szarkasztikus hangon tört fel belőlem, és minden egyes alkalommal, ahogy meghallottam ugyanezt egy négyéves szájából, nevetnem kellett. Az egyik legalulértékeltbb öröm volt a szülői létben, hogy megtaníthattuk a gyerekeinket ártatlan, furcsa dolgok kimondására.

– *Sajnálom* – formálta a szót a nő.

Hamarosan megláttuk, hogy Peter Barnidge csapata felállította az asztalt, a legutóbbi könyveinek sorát, és még egy összehajtható kis falat is, ahová elrejtőzhetett.

Megmarkoltam Zoey kezét, miközben magamban a támadást készítettem elő. Felderítettem az erődjének gyenge pontjait. Egy ajtó, egy biztonsági őrrrel előtte. Valószínűleg a helyiség hátsó részén is lehetett egy kijárat az összehajtható paraván mögött.

Az egyik csapattag véletlenül feldöntött egy ajándékcscskót Peter asztalának szélén. Azonnal megláttam, hogy zuhan. Hirtelen úgy tűnt, mintha lelassulna előttem az idő. A zsák kecsesen haladt a föld felé, kissé ki-

fordult a levegőben. De mielőtt még elérte volna a földet, egy könyvjelző szabadult ki belőle, látványos kis táncot lejtett a levegőben, majd besuhant a felépített paraván alatt, hogy eltűnjön szemem elől.

Zoey ekkor már kiszakította magát a kezemből, és a könyvjelző felé iramodott. Időm sem maradt, hogy átgondoljam a dolgokat.

– Zoey – szóltam rá fojtott suttogással. Ez volt az egyezményes jele azoknak a szülőknak, akik semmiképp sem akarták, hogy megítéljék őket a nyilvánosság előtt, de a gyerekük mindent megtett azért, hogy rossz szülőnek tűntesse fel őket.

Zoey nem hallotta meg a hangomat az izgatott rajongók mormogásán át, akik Peterre vártak, hogy végre az asztalhoz üljön. Én Zoey után iramodtam, de rövid, vékony kis lábaival előnyben volt, és könnyen navigált az emberek között, miközben nekem mindenkit ki kellett kerülnöm, és folyamatosan bocsánatot kérnem.

Egy munkás épp a lehető legrosszabb pillanatban nyitotta ki az ajtót – bár abban is biztos voltam, hogy Zoey ezzel nem értett volna egyet, hiszen így könnyedén átsuhanhatott, hogy tovább üldözzé a könyvjelzőt. Szerencsére a férfi meglátta, hogy őt üldözöm, és kedvesen mosolyogva átengedett.

Hirtelen egy leválasztott helyiségben találtam magam, ami nem lehetett nagyobb egy nappalinál. Egy egyszerű faajtó vezetett ki onnan, és jó pár doboz hevert itt, amit még nem pakoltak ki Peter csapatának tagjai. Zoey már meg is ragadta a kívánt könyvjelzőt hatalmas, széles mosollyal, így képtelen voltam haragudni rá.

– Sajnálom – motyogtam az embereknek, és áthaladtam a helyiségen, hogy kivigyem a lányomat. De akkor a belső ajtó kinyílt, és beleütköztem valami hatalmas, erős dologba, mielőtt még felfogtam volna, mi is történik.

A férfi egy mappát vitt magával, ami tele volt laminált oldalakkal, amik persze azonnal a földön kötöttek ki. Több oldalt is piros tollal húztak alá. Úgy nézett ki, mint egy kézirat, ami épp szerkesztés alatt állt, ahogy jobban megnéztem.

Épp fel akartam állni, amikor megláttam egy postit a földön, amit aztán felvettem. Próbáltam visszaadni az illetékesnek, de ő már nem engem nézett, hanem a csapata tagjait szemlélte. Gyorsan összehajtottam, és gondolkodás nélkül a táskámba nyomtam.

– Mit keres itt egy rajongó? – kérdezte éles hangon. A baritonja olyan mély és gazdag volt, hogy szinte a mellkasomban rezonált. Ekkor tudtam még jobban megnézni magamnak. A férfi, akibe beleütköztem, egyértelműen Peter Barnidge volt.

Nem annyira követtem a tényirodalmi alkotókat, jobban szerettem a kitalált történeteket. De azt nagyon jól tudtam, hogy Peter Barnidge vonzó férfi, megelőzte a híre. A legtöbb író nem rendelkezett modellekhez illő külsővel, neki azonban voltak olyan rajongói is, akik egyetlen sort sem olvastak még a könyveiből. Én *nem* foglalkoztam sem ezzel, sem a magasságával. De volt valami a csodásan kimunkált arcában. Sűrű, kifejező szemöldöke volt, amihez átható tekintet társult, és borostával kiemelt áll, amitől bármelyik nőnek megremegne a lába. De valahogy ennél is többről volt szó. Az őt körbeölelő

atmoszféra volt a legkülönlegesebb, mintha ő maga uralkodna a saját világán. Nem is kellett volna látnom a szorgos asszisztenseket, anélkül is éreztem volna. Csak egy pillantást kellett vetnem a szemébe, és a határozott szájára. Nem az a fajta férfi volt, akit könnyedén boldoggá lehetett tenni, és ezt a tényt egyértelművé is tette. Nem hinném, hogy valaha is láttam ennyire megközelíthetetlen férfit. Legalábbis élőben bizonyára nem. Mintha golyóálló üveggel és szögesdróttal kerítették volna körbe. Ennek ellenére sejtettem, hogy a nők boldogan feszültek neki ezen akadálynak.

Ne érz hozzá! Ne nézd így! Ne is gondold rá, Violet! Anynyira távol áll tőled a világa, hogy még a rajongói sorába se vehetsz jegyet.

Úgy tűnt, hogy még a ruhái is annyira rettegnek tőle, hogy egyetlen gyűrődés sem jelent meg rajtuk a nem megfelelő helyen. Az inge, a nyakkendője, a zakója és a nadrágja mind tökéletes összhangú kék és szürke volt, és annyira pontosan illett rá, hogy alig bírtam levenni róla a szemem.

– Sajnálom. Én csak... – A tekintetemmel a lányomat kerestem, de azonnal észrevettem, hogy már pár méterrel távolabb áll tőlem, és édesen beszélget egy fiatal lánnyal, aki megengedte neki, hogy kinyisson egy doboznyi könyvjelzőt.

– Nekem kell kidobnom? – kérdezte. Nem ordította a kérdést, de egyértelmű figyelmeztetés vegyült a szavaiba, melyek olyan élesen vágtak, mint a korbács. Minden egyes szótag lenézést közvetített azoknak, akik hallották. Négy férfi és egy nő azonnal egy apró helyiségbe akart kísérni.

– Várjanak – mondtam gyorsan –, kimegyek magam is. De előbb odaadhatnám ezt? – Kihúztam a névjegykártyámat remegő kézzel, és felé nyújtottam. – Violet vagyok. Cégek reklámozásával foglalkozom.

Peter úgy nézett a kártyámra, mintha épp egy használt zsebkendőt nyújtottam volna felé. Mielőtt még pisloghattam volna, láttam is, hogy a legközelebbi székre dobja.

– Ha a karrierem olyan iszonyatosan szar fordulatot venne, hogy olyan marketingest kellene felvennem, aki egy könyves rendezvényen tör rám, akkor hidd el, hogy te leszel az első, akit felkeresek. Addig pedig elnézést! – Peter elsétált mellettem, nem is nézett rám.

És még volt képe elhúzni az orrom előtt a parfümjé éles illatát. Seggfej. Lehetséges, hogy olyan szaga van, mint egy szenvedélyes, gátlástalan szexistennek, aki a selyemlepedők között hever, de ennek ellenére a világ legnagyobb seggfeje. Ki törődött egyáltalán azzal a tökéletesen fehér fogsorral, meg azzal a sok fantáziaképpel, amikben beleharap a vállamba, én pedig felnyögök a fájdalom és élvezet vad egyvelegétől? *Engem bizony nem érdekelt.*

Amikor végre eltűnt az apró szobában, az agyam képes volt némi tiszta gondolkodásra.

Jézusom. Már elég régen volt, hogy bármi történt volna velem szexuális téren, de a testem teljes örült módjára reagált. Nem mondhatnám, hogy valaha is szenvedélyes típus voltam, még Dawsonnal sem igazán.

Sajnálatos módon azonban igencsak makacs alkat voltam. Mindig is. Szóval, ha Peter Barnidge tényleg azt akarta volna, hogy hagyjam békén, akkor udvariasan

kellett volna nemet mondania. Az inzultus és a lenézés olyan tüzet lobbantott lángra bennem, hogy szinte éreztem, ahogy elveszítem a kontrollt. Be *akartam* bizonyítani, hogy rosszul ítélte meg, nem számított, mibe is kerül. És valószínűleg ennek semmi köze nem volt a külsejéhez. *Valószínűleg.*

– Tényleg el kell mennie, hölgyem – mondta egy férfi. Felém nyúlt, hogy kivezessen, de én elrántottam a kezemet.

– Kitalálok egyedül is – csattantam fel, és a lányom felé néztem sokkal lágyabb tekintettel. – Zoey, gyere, anyának haza kell mennie dolgozni.

Merthogy anyának muszáj megleckéztetnie ezt a fennhéjázó seggfejet.

LILITH SZKEPTIKUS ARCKIFEJEZÉSSSEL KÉMLELT ENGEM A KANAPÉN ülve.

– Ez lenne a terved? – kérdezte.

– Igen, és szerintem zseniális. – Feltartottam egy darab papírt, amin részletes diagramot vázoltam fel, hogy milyen marketingkampányt készítek Peter Barnidge számára, amivel bebizonyíthatom, érdemes vagyok arra, hogy vele dolgozzam. És amikor térden állva könyörög, hogy dolgozzak neki, akkor közlöm, hogy menjen a férjébe. Ez volt a terv. Vagy valami olyasmi.

Lilith arra a részre mutatott, ahol ezt írtam: „nagyon menő hirdetés”. Épp savanyú uborkát rágcsált, és egyáltalán nem mutatott érdeklődést.

– Mi van ezzel a résszel? A többi felhő és nyíl már nem is lesz fontos, ha sikerül csinálnod egy nagyon menő hirdetést, ami eljut mindenhová, nem?

– Valamit majd kitalálok – vettem vissza tőle a papírt, és letettem a laptopom mellé.

Megnyikordult a kanapé, ahogy Lilith közelebb hajolt.

– Csak tudni szeretném, hogy ez a megszállottságod azt jelenti-e, hogy nem sikerült munkád szerezned a rendezvényen. – Meglepett, hogy aggodalom bujkált a hangjában. Lilith azóta volt jó barátom, hogy egy hotjoga-órán találkoztunk pár hónappal ezelőtt. Mindkettőnknek az volt az első ilyen alkalma, így adta magát a dolog, hogy a teremben egyedül az a két ember fog egymásra találni, akik egyáltalán nem tartották jó ötletnek, hogy az iszonyatos, izzasztó forróságban próbáljuk az orrunkat a lábujjunk közé nyomni.

Lilith Liammal élt házasságban, aki elképesztően gazdag és emellett helyes pasi volt. A férje és volt főnöke, William is hihetetlenül gazdag és helyes volt, így Lilith egy armada csodás milliomossal állt kapcsolatban, illetve azok feleségeivel is. Amikor először láttam összezsúfolva egy szobába ezeket az embereket, majdnem felröhögtem. Mintha az idő hirtelen lelassult volna, és a *bow-chicka-bow-wow* hangzott volna fel a hangszórókból. Mintha hirtelen belecsöppentem volna egy olyan tévés valóságshow-ba, amiben csak hihetetlenül vonzó emberek szerepelnek. Persze, itt nem voltak kamerák.

Ha az ember ránézett Lilithre, nem is gondolta volna, hogy ilyen emberekkel áll kapcsolatban. Aznap fekete kapucnis felsőt viselt, amin egy rózsaszín, csillámok-

kal borított unikornis virított, ehhez fekete melegítőalsó dukált. Szerette a fejére húzni a kapucnit, mintha ezzel akarta volna meggyőzni a világot, hogy nem is gyönyörű. Így úgy festett, mint valami sötét, elrabolt hercegnő. Egyértelmű volt, hogy a férje miért van annyira odáig érte. Sokat lógott nálam, én meg csak egyszer láttam együtt a milliomos barátait, amikor magával vitt az egyik menő bulijukra.

Elgondolkoztam a kérdésén. Az őszinte válasz természetesen az lett volna, hogy a könyves rendezvény teljes bukás volt. A kisebb szerzőket egyáltalán nem érdekelte a szolgáltatásom, amíg a sikeresebbeket inkább idegesítettem a marketingszöveggemmel. De valahogy nem akartam őszintén válaszolni, főleg úgy nem, hogy Zoey a közelben játszott. A kezében tartotta a tőlem kapott kicsi teniszütőt, és egy leharcolt labdát ütögetett a lakás téglafalának. Úgy tűnt, hogy csak a nyögést gyakorolja, semmi más, kábé ugyanannyiszor vétette el a labdát, mint ahányszor eltalálta, de minden egyes próbálkozásnál meggyőző torokhangot hallatott.

– Minden jól ment, szerintem pár embernek felkeltettem az érdeklődését.

– Akkor miért erre pazarlod az idődet, és miért nem olyasmivel foglalkozol, amiért fizetnek?

Erőteljesen bámultam a barátnőmre, meglepett a kérdése annak ellenére is, hogy tudtam, minden hazugságomon átlát. Lilith azonnal kiszimatolta a hülyeségeimet, tudhattam volna, hogy nem kellene próbálkoznom a félrebeszéléssel, de mégse adtam fel.

– Ez csak ilyen mellékes cucc. Ennyi.

Lilith lesújtó pillantást vetett rám.

– A mellékes cuccokat általában nem szokták színes post-itekkal teleaggatni, nemde? Ráadásul olyan furcsán csillogott a szemed, ahogy azt mondtad, hogy vissza fogod utasítani az állásajánlatát, amit kegyesen fel fog neked ajánlani. Már csak az ördögi nevetés hiányzott.

– Oké, értem, mire célsz. *Lehetséges*, hogy tényleg idegesít egy kicsit a dolog.

– Húha, úgy veszem észre, nem kicsit szépítetted a dolgot. Én úgy látom, hogy úgy befurakodott az agyadba, hogy már lehetetlenség lenne kiverni onnan. Mintha Buffalo Billt láttad volna felkelni a holtjaiból.

– Na, most aztán felnagyítottad a dolgokat rendesen – nevettem fel.

– Buffalo Bill? – kérdezte Zoey.

– Igen – mondta Lilith –, Buffalo Bill volt az a furcsa bácsi a filmben, aki...

– Aki – folytattam, és jeges tekintettel néztem Lilithre – annyira imádta a bölényeket, hogy Buffalo Billnek nevezték el.

– Lilith néni azt mondta, furcsa volt. Miért?

– Mert... – belerúgtam Lilith sípcsontjába.

– Mert alva járt – mondtam gyorsan. – Az emberek kicsit féltek tőle, de nem nagy cucc.

– Ó, értem – fordult el Zoey, és olyan erősen lengette meg az ütőjét, és vétette el a labdát, hogy háromszázhatvan fokos fordulatot vett. Hangosan felnyögött, ahogy a fenekére huppant.

Lilith szélesen elvigyorodott.

– Nem terveztem ám mindent elmondani neki.

– Nem hibáztathatsz azért, hogy mást feltételeztem.

– Nem, tényleg nem. Annyira túlaggódod a dolgot. Vicces nézni, ahogy felfújod magad.

– Ha már a túlzott aggodalomról beszélünk, szeretnék kérni egy kis szívességet Liamtól.

– Végre megengeded, hogy kisegítsünk? Ő egyáltalán semmit nem aggódik túl. Csak erőszakos tendenciákat mutat azon férfiak felé, akik beszélnek hozzám.

– Mondhatni engedem, de nem úgy, ahogy gondolod.

– Liam és Lilith már pár héttel azután ki akart segíteni anyagilag, hogy megismerkedtünk. Bármennyire is szerettem volna elfogadni az ajánlatukat, főleg azért, hogy a lányomnak adjam, féltem, hogy csalódást okoznék Zoey-nak. Boldog volt így, mert nem tudta, hogy lehetne ennél jobb is. Ha Lilith és Liam elárasztott volna mindenféle ajándékkal, akkor bizonyára nem okozott volna neki ekkora boldogságot egy-egy könyvjelző vagy egy olló és egy gabonapelyhes doboz. Ráadásul nem is megfelelő dolgokra tanította volna a lányomat. Azt szerettem volna, ha erős lenne. *Sokkal erősebb nálam is.*

– Nem pénzről lenne szó. Hanem inkább arról, hogy hány kiéhezett nő lesi minden mozdulatát, amikor a hírekbe kerül.

Lilith elvigyorodott.

– Sorba állhatnak. Én kiéhezettebb vagyok mindannyiuknál.

– Kiéhezett? – kérdezte Zoey.

Összehúztam a szemöldökömet. Hozzá kellett szoknom, hogy Zoey elkezdett figyelni a beszélgetéseinkre. Még pár hónappal ezelőtt teljesen elvult a saját kis világában, és nem érdekelték a felnőttek beszélgetései. Mostanság azonban *mindent* meghallott.

– Anyukádnak furcsa egészségügyi gondja van, takonyka – mondta Lilith. Valahogy ragaszkodott hozzá, hogy a legundorítóbb neveken szólítsa a lányomat, mint törpe vagy takonyka. De Zoey imádta. – Húsz emberből egy ténylegesen szarvakat növeszt. De ne aggódj, kezelhető!

Zoey szeme hatalmasra tágult.

– Csak viccel – tettem hozzá. – *Próbálkozik, de nem megy neki jól.*

– Nem – folytatta Lilith. – Az emberek tényleg növesztenek kicsi szarvakat. Általában csak egyet. Nézz utána! A dédnagyimnak is volt.

– Bár azt mondhatnám, hogy ezzel megleptél.

– Mindegy. Na, mikor kezdesz bele a nagy terved megvalósításába?

Felsóhajtottam, és ránéztem az asztalon heverő haditervre. Lilithnek egy dologban biztosan igaza volt. Mindenhez jó reklám kellett. Tudtam, hogy mit tegyek, ha ez megvan, de ezen még el kellett gondolkoznom.

– Hamarosan – mondtam. – Amint Liam beleegyezik, hogy segít nekem.

PETER

Oly jó érzés volt visszatérni az irodámba. Ki nem állhattam az ehhez hasonló könyves rendezvényeket, de ez volt a szükséges velejárója a könyveim reklámozásának. A visszatérés öröme mellett képtelen voltam teljesen hátrahagyni a történeteket. Úgy tűnt, hogy az az idegesítő nő, aki betört a pihenőmbe, szorgoskodni kezdett. A helyi milliomos, Liam Hightower, aki egy ismerősöm ismerőse, egy televíziós interjúban a következőt ejtette el:

– Peter Barnidge-nek fel kellene vennie Violet Browningot marketingesnek. Imádná. – A kijelentése teljesen váratlannak hatott, talán épp ezért is figyeltek fel rá annyian. Ráadásul hihetetlen mennyiségű nő rajongott Liamért, akik alig várták, hogy a pasi kimondja, a házassága csupán vicc, és ő még mindig az igazira vár.

Az egyik legjobb barátom, Bruce Chamberson is ismerte Liamet, terveztem, hogy megkérdezem őt, mi a fénéről beszélt a haverja.

Bármit is jelentett ez, a beérkező mappám megtelt rajongók üzeneteivel, még a bátyám, Harry sem hagyta a kommentet szó nélkül. Ő azt javasolta, hogy fel kellene vennem a nőt. A közösségi médiámon mindenhol ez bukkant fel. Még a nekem dolgozók is erről beszélgettek, röhögtek a dolgon. Két teljes napig próbáltam figyelmen kívül hagyni az egész felhajtást, de egyre idegesítőbb lett az egész.

Aztán az én tűréshatárom is elérte a végpontját. Rávettem az asszisztensemre, hogy ássa elő a csaj számát, és hívja be interjúra. Egyértelmű, hogy nem akartam felvenni a nőt, de ha esélyt adok neki, hogy egy interjún bukjon el, akkor én magam irányíthatom ezt az őrült helyzetet.

Az interjúnak persze köze sem volt azon tényhez, hogy *nagyon* szép csajról beszélünk. Tényleg nem. Ez megmaradt a gyors találkozásonkból. De én New York Cityben élek, ahol minden bár és szórakozóhely tele volt gyönyörű nőkkel. Szóval, ha ez a Violet Browning azt hitte magáról, hogy különleges, abban bizony nagyon tévedett.

Bármelyik pillanatban megérkezhetett az irodámba. Ahogy körbenéztem, megállapítottam, hogy a szoba megint elszabadult egy kicsit. Az alkalmazottaim azzal viccelődtek, hogy beteges gyűjtögető vagyok, persze, ilyesmit csak a hátam mögött mondtak. De nem gyűjtöttem, csak alapos voltam, mindig megvolt minden a közelemben, és ez semmire sem volt jobban igaz, mint az irodámra. A legtöbb helyen papír halmozódott, mivel mindent elég fontosnak ítélt meg ahhoz, hogy ki nyomtassam, és készenlétbe helyezzem. Néha ez azzal járt, hogy nem tudtam pontosan, mi merre lehet.

A legfontosabb dokumentumokat mindig lelamináltam. Ami szintén okozott némi hátrányt a rendszerezésben, mivel ezeket nehezebb elrendezni, lefűzni. És a laminálás azt jelentette, hogy nem kellett megharcolnom a gyűrődésekkel és szakadásokkal – amit egyértelműen nem bírtam elviselni –, vagy azzal, hogy valamelyik kollégám leöntse ezeket a doksikat kávéval, vagy zsíros ujjal fogdossa.

Minden egyes kéziratomból volt kéznél másolat, mert néha vissza kellett nézнем dolgokat a következő könyvhöz. Emellett mindig megtartottam az eredeti kéziratot is, emellé pedig minden átdolgozást, mert ha az eredetiből kellett kiemelnem valamit, akkor azt is vissza kellett tudnom keresni. Sokszor előfordult, hogy véletlenségből töröltünk bekezdéseket. Emellett voltak papírjaim a csapatom tagjairól is: személyes dokumentumok, adópapírok és minden, amire lehetőség szerint azonnal szükségem volt.

Ennek eredménye egyértelműen egy kissé telített iroda lett, én így szerettem fogalmazni. Az, hogy zsúfolt lenne, vagy én lennék kényszeres halmozó, egyértelműen túlzásnak hatott. Csak annyi volt a különbség, hogy én mindent szerettem kinyomtatni, amit az emberek a merevlemezükön tároltak.

Az asszisztensem szólt, hogy megérkezett Violet.

– Küldd be!

Hátradóltam az asztalom mögött, és óvatosan félretettem egy adag laminált papírt, hogy tisztán lássam, amikor leül. Az ajtó lassan nyílt ki, ahogy Violet belépett. A tekintete kissé elkerekedett, ahogy befogadta az iroda látványát. Minden egyes papírhalmot és könyvet.

Ezekben a percekben lehetőséget adott nekem, hogy jobban megnézzem magamnak.

Egyértelműen vonzónak találtam. Talán még egy kissé vonzóbb is volt, mint ahogy az előző, gyors találkozásunkkor felmértem. Ez tagadhatatlan, elég puhapöcs lennék, ha ezt *nem* venném észre. De már megtanultam a leckét, ha szép nőkről volt szó. *Istenem*, eléggé megtanultam már a leckét!

Ennek ellenére ott ültem az asztalomnál, és a fejembe véstem minden különleges vonását.

Hatalmas, kifejező tekintetét. Puha, tejfehér bőrét. A fülét, amit páran bizonyára nagynak találtak volna, hiszen egy kissé kilátszott a haja mögül. Szerintem ez pont tökéletes tökéletlenség volt. Minden csodás nőnek volt ilyen vonása. A hibátlan szépséget unalmasnak találtam. Számomra a legérdekesebb vonzalom az volt, amikor egy nő a hátrányait előnnyé fordította. Mint például egy büszke, határozott orrot egy visszafogott nőies arcon.

– Leülhettek? – kérdezte. Némi frusztrációt hallottam ki a hangjából, és ráébredtem, hogy észrevehette, hogy bámulom.

Mutattam neki, hogy foglaljon helyet velem szemben. Violet elhelyezkedett, megigazgatta a szoknyáját. Úgy tűnt, hogy a tükör előtt állva ezt még professzionális hosszúságúnak találta, de ahogy leült, a szoknya veszélyesen felcsúszott kimunkált lábán.

Bele kellett nyomnom az ujjamat a térdembe, hogy ne szabaduljanak el a gondolataim. Nem igazán tudtam róla semmit. De amit tudtam, az épp elég volt.

– Pontosan milyen játékot játszol? – kérdeztem.

Violet dühösen húzta ki magát.

– Játékat? Csak meg akartam mutatni neked, hogy képes vagyok felkavarni az állóvizet. Úgy fest, ez sikerült.

Gúnyosan felhorkantam.

– Szóltál egy befolyásos barátodnak. Ez nem mond el semmit a képességeidről marketingesként.

– Felhasználtam a meglévő erőforrásaimat. Vagy azt szeretted volna, hogy ezernyi dollárt fektessek bele abba, hogy eladjam magam neked, mint marketingest?

Nem semmi a csaj, hogy képes volt bejönni az irodámba, és így lehordani. Felidegelt, így egyre jobban szerettem volna megtanítani neki, hol a helye.

– Hacsak nem gondolod azt, hogy Liam Hightower személyesen fogja reklámozni az összes könyvemet, nem hinném, hogy ez bármit bizonyít arról, hogyan lehetnél értékes tagja a csapatomnak.

Violet állkapcsa megfeszült. Ha jól sejtettem, épp azon mélázott, hogy jobb- vagy balegyenessel érhetne-e el nagyobb sérülést. Be kellett vallanom, hogy kissé ijesztőnek hatott lángoló tekintete. A szépséget túlértékeltek, hiszen túlzottan könnyen elérhető volt. De a gerincesség? Azt nem találta meg egykönnyen az ember, és az biztos, hogy Violet Browning kemény dió volt.

– Ha nem látod, hogy a problémamegoldás mennyire fontos képesség, főleg úgy, hogy az embernek alig állnak erőforrások a rendelkezésére, akkor lehetséges, hogy keresned kéne arra is embert, hogy helyetted vegyen fel alkalmazottakat. Ugyanis nem látod a lényegét.

Majdnem felnevettem a pofátlanságán. Az arca céklavörös lett, és úgy tűnt, mint aki mindjárt keresztülveti

magát az asztalomon, hogy lyukat üssön a fejembe a magas sarkújával, és kirohanjon az ajtón. De természetesen türtőztette magát. Kelletlenül vallottam be, hogy még ez is tetszett.

– Arra számítottam, hogy egyértelműen fel fogod adni, miután visszautasítottalak a könyvvásáron – feleltem, és reménykedtem abban, hogy csapdába csalhatom, hátha teljesen elveszíti a fejét.

– Nos, nem így történt – továbbra is bámult. *Bámult.* Áthatóan. Egyértelműen láttam a nyakán lüktető verőeret. Ideges volt vagy teljesen felszívta magát adrenallinnal. Nem tudtam megmondani, melyikről van szó, de bárhogya is legyen, készen állt arra, hogy harcoljon. A legtöbb ember azonnal összeomlott, ha engem idegesnek látott, főleg az irodámban.

– És miért van így, ha kérdezhetem?

– Mert be akartam bizonyítani, hogy tévedtél velem kapcsolatban.

Felnevettem.

– Őszinte vagy. Ez nagyszerű. Az őszinte embereket egyben lenyelik, ha üzletről van szó.

– Meg tudom csinálni. Láttam pár reklámodat. Ha szeretnéd, akkor összeállítok egy tervet fontosabb pontokkal, amiben kifejteném, hol javíthatnál a kampányodon. Ha nem hiszel nekem, akár tesztelheted is, hogy jobban működnek-e az én ötleteim.

– Te tényleg nem adod fel, mi?

– Nem igazán engedhetem meg magamnak.

– Mondjuk azt, hogy meggondolom, hogy munkát adjak neked... ami nem fog megtörténni. Mennyire várhatnék tőled elkötelezettséget? – Mi a fenét csinálok egy-

általán? Nem is volt nálam üresedés, akkor meg minek beszéltem úgy, mintha lenne bármi esélye, hogy megkapja a munkát? Konkrétan még hely sem volt a szinten, hogy berakjunk egy új asztalt, anélkül hogy ne rendezném át mindenkinek a munkaterét.

– Teljes mértékben.

Majdnem megköszörültem a torkomat. Nem ki mondta ezt a két szót, inkább kilélegezte. Erő és határozottság ült a szemében. És valahol az elmém sötét, eldugott zugában kicsit elferdítettem a válaszának jelentését. Mennyire lenne elkötelezett *nekem? Teljes mértékben.* Fészkelődni kezdtem a székemen, ahogy egyre növekedett a kényelmetlenség a lábam között.

– Jogilag természetesen nem mondhatom azt neked, hogy nem veszlek fel, ha gyerekeid vagy családi kötelezettségeid vannak, mint például egy beteg rokon. De azt előre elmondhatom, hogy akik ezen a munkán kívül élik az életüket, nálam nem élik túl. A csapatban mindenki szétdolgozza a seggét, éjjel-nappal. Itt nem létezik jó kifogás.

Nem voltam biztos benne, hogy jól láttam, de egy kicsit sápadtabbnak hatott, mint amikor besétált.

– Értetted, amit mondtam?

– Igen.

– Tehát nincs gyereked? Nincs semmi kötelezettséged, ami elvonhatná a figyelmedet erről a munkáról?

Gyorsan bólogatott.

– Minden erőmmel a munkára fogok figyelni.

Egyértelmű, hogy épp rettenetes hibát kívántam elkövetni. Folyamatos bizsergést hallottam a füleimben,

mintha egy sziréna szólt volna az agyamban. *Ne kötelezd el magad! Ne vedd fel!*

– A tiéd lehet a munka. *Egyelőre.* De csak azért, hogy leállítsam a rajongókat. Szerintem sokkal gyorsabb lesz úgy, ha magad buksz el. Másként sose lenne vége ennek az egésznek. – *Hazug. Mocskos, szemét, hazug.*

Minden erőmet be kellett vetnem, hogy a homlokom ne koppanjon az asztal felületén. Azt sem tudtam, hogy egyáltalán mi a fenét akartam elérni ezzel az egészszel, még a homályos okok ellenére sem, amit épp elpuffogtattam.

Előrehajoltam. Az arckifejezéséből úgy tűnt, mintha éppen mondani akarni valamit, de visszafogja magát.

– Micsoda, Miss Browning? – Nagyon jól tudtam, hogy seggfejként viselkedem. És még csak büntudatot sem éreztem. De visszafogtam magamat, mert egyértelmű volt, hogy ezzel csak még jobban provokálnám, és kitörne belőle az indulat. – Úgy tűnt, mintha mondani akarnál valamit.

– Két dolgot is – mondta. Most tűnt először úgy, mintha habozna. Elgondolkoztam azon, hogy csupán külső máz volt-e a keménység, hogy túlélje az interjút. – Az első az lenne – folytatta –, hogy tudnom kell, milyen kompenzációs csomagot javasolsz, mielőtt elfogadnám az ajánlatot. A második pedig, hogy érdekelne, mindig így néz-e ki az... irodád.

Elgondolkoztam a kérdésén. Már fizettem egy reklámcéget a könyveim kapcsán. A helyzetéből fakadóan ajánlhatok neki egy abszolút alacsony összeget is, akkor is oda meg vissza lesz. Húszezer dollár és egy fogászati biztosítás neki a lottót jelentheti.

Hamarosan kiderült, hogy nem csak én egyedül vagyok makacs. Mindig jó voltam abban, hogy megfejtsem az embereket. Csak pár fontos elemet kellett tudnom, és máris képes voltam egy teljes profilt felépíteni. Csak ennyi kellett. Ez Violettel is pontosan így volt. Már tudtam, hogy mi zajlik a fejében. Valószínűleg be akarta bizonyítani az igazát, megszerezni a munkáját, aztán itt hagyni az egészet, hogy még menőbb állást szerezzen máshol. És ha elmegy, akkor egyértelműen úgy beszél majd rólam, hogy mekkora idióta voltam, hogy valaha is kételkedtem benne. Úgy döntöttem, egy kicsit megnehezítem a dolgát. Nagyon jól tudtam, mennyit fizetnek más szerzők a marketingeseknek, úgyhogy ezt szépen a duplájára szoroztam fejben, majd még tettem hozzá egy kicsit. Csak az egóm miatt. Ha el is akarna menni, akkor se tenné, mert jóval kevesebbet kapna máshol.

– Legyen mondjuk százezer egy évre. Biztosítással. Járulékokkal. Három hét fizetett szabadsággal. Saját irodád lesz, ahol heti öt napot kell lenned, és túlóráznod, ha úgy adódik. Öltözz megfelelően, holnap kezdesz!

Lentebb húzta a szoknyáját, és az arckifejezéséből adódóan épp lenyelt számtalan borzalmat, amit hozzám akart vágni. És próbálta kitalálni, hogy a fenébe történhetett, hogy hat számjegyű fizetést ajánlottak neki.

– Csodás, vissza tudod fogni magad. Telefonálnom kell, az asszisztensem kikísér. Holnap hétkor találkozunk!

Violet kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de én feleltem az ujjamat, hogy belé fojtsam a szót.

– Jusszon eszedbe – mondtam –, nincs kifogás! Itt vagy, vagy ki vagy rúgva. Ennyire egyszerű.

Violet felállt, összeszedte a holmiját, és bólintott. Aból, ahogy összeszorította az ajkát, biztosra vettem, hogy ezzel próbálja visszafogni magát attól, hogy kimondja, amit gondol. Valahol vágytam rá, hogy visszaszóljon.

Nehezen tudtam türtőztetni magam, hogy ne nézzem, ahogy elhagyja az irodát, és nem is sikerült. A tekintem a hátsójára tapadt, ami úgy tűnt, mintha ki akarna szabadulni a szűk szoknyából. Minden egyes mozdulatnál ringott a csípője, amolyan lehetetlenül nőies módon.

Az ajtó csukódása ébresztett fel az álmodozásból. Levettem az olvasószemüvegemet, és erősen dörzsölni kezdtem az arcomat. *Basszus!* Visszajátszottam magamban az elmúlt pár percet, amiből egyértelmű volt, hogy valaki a farkamnál fogva vezetett. Egyáltalán nem az agyam irányított. Most komolyan egy talicskányi pénzt ajánlottam fel neki, mert úgy gondoltam, itt akar hagyni az első adandó alkalommal? Mi van, ha ez nem is igaz? Miért akarna elmenni? Főleg most, hogy ő lett a legjobban fizetett kezdő marketing-tanácsadó az egész városban? Ahelyett, hogy megszabadultam volna tőle, bebetonoztam a jelenlétét az életemben. És a legrosszabb az, hogy ettől valahol még izgatott is lettem, még akkor is, ha maga alá temetett a frusztráció hegye.

Határidők tornyosultak előttem. Annyi, hogy rá se tudtam nézni a naptáramra anélkül, hogy ne borultam volna ki. Emellett személyes teendőim is voltak, amikre valahogy időt kellett szakítanom. És akkor még ott tornyosult felettem, mint egy hatalmas elefánt, ez a döntés

is, amire figyelmet kellett fordítanom. Behunytam a szemem, és elnyomtam az ilyen gondolatokat. Főleg *ezt*.

Violet felvétele idióta lépés volt, már-már veszélyes. De megtettem, és már nem léphettem vissza. Ezt mindenkinél jobban tudtam.